

тогазъ храна само за тридесетъ дена. Онисикритъ обаче, казва че Александръ длъжѣше и двѣсте таланта. Прочее, Александръ Великий макаръ че излѣзе съ една толкозъ малка и ограниченна сила, за да воюва почти цѣлий свѣтъ, но не влезе въ корабътъ си прѣди да не распита за състоянието на приятелитѣ си, за това на единъ подари нива, на другъ село, а на другъ домашни потрѣбности, или пристанище и т. н. Прочее, като бѣха тѣй расподѣлени и писани почти всичкитѣ царски имания върхъ тѣхъ; тогазъ единъ отъ Александровитѣ войводи нареченъ Пердикъ рече му тѣй: „А на тѣбъ царю какво ще оставишь?“ И отговори той и рече: „Надѣждата.“ Прочее, каза Пердикъ, сѣщото и ний ще сторимъ, които ще излѣзимъ да воювами заедно съ тѣбъ.“ И отказа се отъ иманието, което му бѣ писалъ Александръ, сѣщото нѣщо направиха и другитѣ му приятели. А ония обаче, които възприимаха, и които имаха нужда на таквизъ, Александръ даваше имъ на драго сърдце, и тѣй като великодушенъ та расподѣли повече отъ царското си имание, което притяжаваше въ Македония. Слѣдователно, съ такъво едно стремление, ч тѣй приспособенъ умственно, мина Елиспондъ. И като се въскачи на Илио (Троада), принесе жертва на богина Атина, и хваление на юнацитѣ; а помаза стълбътъ на Ахилея съ разни аромати, и спорѣдъ обичайтъ, слѣдъ приятелитѣ си завтече се голъ около стълбътъ и го увѣнча, като у-